

РЕШЕНИЕ

№ 31493

гр. София, 08.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 15 състав, в
публично заседание на 14.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **6221** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 25, ал. 3 от Закона за управление на агрохранителната верига (ЗУАВ).

Образувано е по жалба на „МЕСОКОМБИНАТ-СВИЩОВ“ ООД, ЕИК[ЕИК], срещу Разпореждане за насочване на храни № 433/24.04.2026 г., издадено от д-р И. Б. И. – главен инспектор в отдел „Контрол на храните“ при Областна дирекция по безопасност на храните – В. Т.. С акта е разпоредено обезвреждане в екарисаж на 17 000 кг, намиращи се в стопанисваното от дружеството предприятие за добив и преработка на месо и склад-хладилник в [населено място]. Жалбоподателят твърди, че актът е издаден от некомпетентен орган, тъй като мерките по чл. 138, параграф 2 от Регламент (ЕС) 2017/625 се прилагат от компетентния орган и липсва изричен акт за делегиране на такива правомощия на издателя. Поддържа, че не са изяснени всички факти от значение за случая и че както фактическите основания, така и разпоредителната част са неясни. Сочи, че не са посочени видът на храните, отделните количества, партидите и конкретното несъответствие за всяка част от общото количество. Оспорва да е доказана опасност за здравето, твърди, че не са извършени лабораторни изследвания и че част от продуктите са били в срок на годност и с проследим произход. Според него е било възможно продуктите да бъдат

прекатегоризирани като странични животински продукти или да бъдат насочени за друга допустима употреба, вместо за унищожаване. Позовава се на нарушение на принципа на съразмерност и иска отмяна на разпореждането и присъждане на направените разноски. Със заявление от 03.07.2026 г. жалбоподателят поддържа жалбата и доразвива възраженията си. Изрично сочи, че формулировката „обезвреждане в екарисаж на 17 000 кг“ не позволява да се установи кои точно храни са предмет на мярката. Иска отмяна на акта и присъждане на разноски.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Поддържа, че д-р И. е издала разпореждането в рамките на възложените ѝ служебни функции и правомощия за осъществяване на официален контрол. Позовава се на акта за назначаване, длъжностната характеристика и Заповед № РД-08-21/12.01.2026 г. на директора на ОДБХ – В. Т.. Твърди, че при проверката са установени храни от животински произход с изтекъл срок на годност, съхранявани при неправилен температурен режим и неподходящи условия и без идентификационна маркировка, като констатациите били подробно описани в констативния протокол. Иска жалбата да бъде отхвърлена и претендира разноски.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

„МЕСОКОМБИНАТ-СВИЩОВ“ ООД стопанисва предприятие за добив на месо от дребни преживни животни и свине, преработка на месо от домашни копитни животни и склад-хладилник за съхранение и реализация на замразени меса от домашни копитни животни и птици, находящо се в [населено място], ул. „33-ти Свищовски полк“ № 91, с ветеринарен одобрителен № BG 0401028.

На 24.04.2026 г. в обекта е извършена проверка от д-р И. И. – главен инспектор, д-р Д. М. – главен инспектор, и Ц. И. – старши инспектор в отдел „Контрол на храните“ при ОДБХ – В. Т., в присъствието на Л. В. М. – изпълнителен директор на дружеството. В констативния протокол като цел на проверката са посочени проверка и предаване за обезвреждане на храни от животински произход, определени като странични животински продукти категория 3 и поставени под възбрана при предходни проверки. В протокола е отразено, че на 24.04.2026 г. в 6,09 ч. са премахнати обозначителните знаци на БАБХ от хладилна камера № 3 на цех „М.“, където се съхранявали поставените под забрана храни. Посочено е, че с Разпореждане за насочване на

храни № 433/24.04.2026 г. 17 000 кг храни от животински произход са насочени за обезвреждане. След претегляне те са натоварени на полуремарке „Вилтон НВ 3“ с регистрационни номера КН 7582 КВ/КН 2756 ЕЕ, собственост на „СИ-ЕМ“ ЕООД, и са насочени към Bioexis SMR – Гърция. Като придружаващи документи са посочени документ за движение на животински продукти от ограничителни зони, търговски документ за транспортирането в рамките на Европейския съюз на странични животински продукти и производни продукти, непредназначени за консумация от човека, CMR от 24.04.2026 г., Packing list и Delivery note. Отразено е, че в 11,15 ч. същия ден хладилна камера № 3 е освободена.

На същата дата д-р И. И. издава оспореното Разпореждане за насочване на храни № 433/24.04.2026 г. Като правни основания са посочени чл. 24, ал. 1 и чл. 46, ал. 1 ЗУАВ и чл. 138, параграф 2, букви „г“ и „ж“ от Регламент (ЕС) 2017/625. С акта е разпорежено „обезвреждане в екарисаж на 17 000 кг“, намиращи се в описания обект. Като причини за издаване на разпореждането са посочени общо: изтекъл срок на годност; съхранение при неправилен температурен режим; съхранение при неподходящи условия; липса на идентификационна маркировка. Не са посочени наименованията и видовете на продуктите, отделните количества, броят на опаковките или единиците, партидните номера, сроковете на годност, установените температури, конкретните условия на съхранение или продуктите, при които липсва идентификационна маркировка. Не е посочено и към коя от изброените причини се отнася отделна част от общото количество.

Разпореждането съдържа данни, че количествата са натоварени на посоченото полуремарке и са насочени за обезвреждане към Bioexis SMR – Гърция, както и че се придружават от изброените транспортни документи. В преписката обаче не е представен опис, който да свързва конкретни продукти и количества с отделните фактически основания за унищожаването им.

Разпореждането е връчено на 24.04.2026 г. на Л. В. М. като изпълнителен директор на дружеството. Жалбата е подадена чрез ОДБХ – В. Т. на 05.05.2026 г.

От представените акт за назначаване, заповед за преназначаване, длъжностна характеристика и Заповед № РД-08-21/12.01.2026 г. на директора на ОДБХ – В. Т. се установява, че д-р И. И. заема длъжността „главен инспектор“ в отдел „Контрол на храните“, осъществява

официален ветеринарен контрол и е определена да извършва постоянен контрол в предприятието на жалбоподателя.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от адресата на акта, чиито права и законни интереси са непосредствено засегнати, и в срока по чл. 25, ал. 3 ЗУАВ. Разпореждането създава задължение за насочване на намиращи се в обекта храни за обезвреждане и представлява индивидуален административен акт. Изпълнението на мярката не заличава правния интерес от оспорването ѝ, тъй като актът продължава да съществува в правния мир и може да породи неблагоприятни последици за адресата. Жалбата е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Неоснователно е възражението, че актът е издаден от некомпетентен орган. Съгласно чл. 24, ал. 1 ЗУАВ ръководителите на ведомствата по чл. 7, в рамките на компетентността им и в зависимост от тежестта на установеното нарушение, прилагат една или няколко от мерките по чл. 138, параграф 2 от Регламент (ЕС) 2017/625. Разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 2 ЗУАВ изрично предвижда, че мерките по чл. 138, параграф 2, букви „г“, „ж“ и „и“ от Регламент (ЕС) 2017/625 се прилагат с разпореждане на длъжностното лице, осъществяващо официален контрол. Наред с това чл. 46, ал. 1 ЗУАВ предоставя на официалните ветеринарни лекари правомощие с разпореждане да насочват за унищожаване храни от животински произход в предвидените в нормата случаи. От доказателствата по преписката се установява, че издателят е официален ветеринарен лекар и длъжностно лице, осъществяващо официален контрол в конкретния обект. Правомощието произтича непосредствено от закона и не е обусловено от допълнително делегиране от изпълнителния директор на БАБХ. Разпореждането е издадено в рамките на териториалната и предметната компетентност на д-р И..

Актът е съставен в писмена форма и съдържа данни за издателя, адресата и общото количество, спрямо което е приложена мярката. Той обаче не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 АПК за посочване на фактическите и правните основания и за ясна и определена разпоредителна част. Съгласно чл. 138, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2017/625 при установено несъответствие компетентните органи предприемат необходимите действия, за да определят

произхода и степента на несъответствието и отговорността на оператора, и подходящи мерки, за да гарантират, че операторът ще го коригира и ще предотврати повторната му поява. При избора на мерките органът отчита естеството на несъответствието и данните за предходното поведение на оператора. По силата на параграф 2, буква „ж“ компетентният орган може да разпорежи изземване, изтегляне, преместване и унищожаване на стоки и, когато е целесъобразно, да разреши използването им за цели, различни от първоначалното предназначение. Член 46, ал. 1 ЗУАВ урежда специално насочването за унищожаване на храни от животински произход. Мярката е допустима, когато официалният ветеринарен лекар установи някое от изчерпателно посочените обстоятелства, включително че храните са негодни за консумация или опасни за здравето на хората и/или животните или че са с неизвестен произход. Съгласно ал. 2 в тези случаи официалният ветеринарен лекар съставя протокол, в който описва вида, количеството, броя и другите характеристики на храните, подлежащи на унищожаване, а по силата на ал. 3 протоколът е неразделна част от разпореждането.

Изискването на чл. 46, ал. 2 ЗУАВ не е формалност, лишена от самостоятелно значение. То индивидуализира предмета на мярката и осигурява възможност да се установи както дали за всяка засегната храна е налице материалноправното основание за унищожаване, така и дали приложената мярка е необходима и съразмерна. Описанието е необходимо и за да може адресатът да разбере кои негови вещи са засегнати, да организира защитата си и да изпълни точно разпореждането.

В случая не е съставен протокол с изискуемото от закона съдържание. Констативният протокол от 24.04.2026 г. посочва единствено общо количество от 17 000 кг „храни от животински произход“, без описание на вида, броя и другите им характеристики. Той не съдържа списък на продуктите и партидите и не разграничава количествата според причината, поради която са приети за подлежащи на унищожаване. По съдържанието си констативният протокол отразява преди всичко действията по изпълнение на вече издаденото разпореждане – премахване на обозначителните знаци, освобождаване на хладилната камера, претегляне, натоварване и транспортиране на общото количество. Поради това той не може да замести изискуемия от чл. 46, ал. 2 ЗУАВ протокол, установяващ и индивидуализиращ храните, подлежащи на унищожаване.

Твърдението на ответника, че в констативния протокол продуктите са подробно описани

по вид и количество, не съответства на съдържанието на документа. Другите доказателства, представени със становището му, установяват служебното качество и правомощията на издателя, организацията на официалния контрол или извършеното транспортиране, но не съдържат липсващата индивидуализация. Мотивите на административния акт могат да се съдържат и в друг документ от преписката, когато той предхожда или съпътства акта, адресатът е могъл да се запознае с него и от съдържанието му еднозначно се установяват действителните съображения на органа. В случая обаче нито разпореждането, нито констативният протокол или останалите представени документи съдържат данни, позволяващи да се установи кои конкретни храни и количества са засегнати от всяко от посочените основания. Общото посочване на „изтекъл срок на годност“, „неправилен температурен режим“, „неподходящи условия“ и „липса на идентификационна маркировка“ не установява нито фактическите проявления, нито обхвата на отделните несъответствия. Не са посочени конкретни срокове на годност или измерени температури, не са описани неподходящите условия и не е установено при кои продукти липсва маркировка. При общо количество от 17 000 кг тези данни са съществени, тъй като различните констатации могат да се отнасят до различни продукти и да обосновават различна правна квалификация и различна мярка.

Неизпълнението на чл. 46, ал. 2 и 3 ЗУАВ и липсата на конкретни фактически основания представляват съществени нарушения. Те препятстват ефективната защита на адресата и съдебния контрол върху наличието на материалноправните предпоставки за унищожаване. Съдът не може в съдебното производство да установява за първи път кои продукти е имал предвид органът, да разпределя общото количество между различните констатации или да допълва основанията на акта.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че във всички случаи е било задължително лабораторно изследване. Негодността за консумация, неизвестният произход или липсата на задължителна идентификация могат да бъдат установени и с други доказателствени средства. Изтичането на обозначен срок на годност също е обективно обстоятелство, за чието установяване не е необходимо лабораторно изпитване. В случая порокът не произтича от липсата на лабораторни проби сама по себе си, а от липсата на конкретно установяване и описание на засегнатите храни и относимото към всяка от тях несъответствие.

Неоснователна е и тезата, че органът е бил длъжен да разреши прекатегоризиране или друго използване на продуктите. Член 138, параграф 2, буква „ж“ от Регламент (ЕС) 2017/625 допуска, когато е целесъобразно, използване за цели, различни от първоначалното предназначение, но не предоставя на оператора безусловно право сам да избере такава мярка. Преценката принадлежи на компетентния орган и зависи от естеството и обхвата на конкретно установеното несъответствие.

В случая обаче именно поради липсата на индивидуализация и конкретни фактически констатации не може да се провери дали за цялото количество са били налице основанията по чл. 46, ал. 1 ЗУАВ, дали унищожаването е било необходимата мярка и дали е съществувала допустима по-лека възможност за част от продуктите. Поради това актът не позволява и преценка за съответствие с принципа на съразмерност по чл. 6 АПК.

Не може да бъде споделено и становището, че транспортните документи доказват материалноправните предпоставки за разпореждането. Те удостоверяват движението на вече насочените за обезвреждане продукти и квалифицирането им за целите на транспорта като странични животински продукти категория 3. Това последващо оформяне на изпълнението не доказва кои конкретни храни, въз основа на какви първични факти, са престанали да бъдат годни за консумация от човека и са подлежали на унищожаване към момента на издаване на акта.

Следователно разпореждането е издадено при нарушение на изискванията за форма, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и без установяване на конкретните материалноправни предпоставки за прилагане на мярката. Това обуславя отмяната му на основанията по чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 АПК.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК жалбоподателят има право на направените разноски. Доказани са 25,56 евро държавна такса и 500 евро заплатено адвокатско възнаграждение, или общо 525,56 евро. Ответникът не е направил възражение за прекомерност. Сумата следва да бъде заплатена от Областна дирекция по безопасност на храните – В. Т., която е юридическото лице, в чиято структура се намира ответният административен орган.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд

София-град, Второ отделение, 15 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „МЕСОКОМБИНАТ-СВИЦОВ“ ООД Разпореждане за насочване на храни № 433/24.04.2026 г., издадено от д-р И. Б. И. – главен инспектор в отдел „Контрол на храните“ при Областна дирекция по безопасност на храните – В. Т..

ОСЪЖДА Областна дирекция по безопасност на храните – В. Т. да заплати на „МЕСОКОМБИНАТ-СВИЦОВ“ ООД, ЕИК[ЕИК], сумата 525,56 (петстотин двадесет и пет евро и петдесет и шест евроцента) евро, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.